

**Jak należy tworzyć
przypisy?**

Generalnie rzecz biorąc, to mamy do czynienia z dwoma najbardziej popularnymi sposobami tworzenia

przypisów:

- tzw. opcitowym**
- tzw. oksfordzkim.**

Przypisy stosujemy wtedy, gdy chcemy podać źródło wykorzystanej w tekście informacji, bądź też gdy zamierzamy bez zakłócenia toku prowadzonego w tekście wywodu krótko skomentować lub rozszerzyć podane w tekście informacje.

**Odesłanie czytelnika do przypisu
zaznaczamy cyfrą arabską stawiając
ją na końcu podanej przez nas w
tekście informacji bądź też po
nazwisku jej autora, np. Obraz ten
jest datowany na 2199 rok¹. *lub*
Kowalski¹ datuje ten obraz na 2199
rok.**

**Przypis, do którego odsyłamy
czytelnika zapisujemy na dole strony
lub na końcu rozdziału
rozpoczynając od tej samej cyfry,
jaką zaznaczyliśmy przypis w tekście,
np. ¹ W. Kowalski, *Dawne obrazy
XXII-wieczne w zbiorach prywatnych*,
Wrocław 2743, s. 23.**

Podając po raz pierwszy w przypisie daną pozycję bibliograficzną zawsze stosujemy jej pełny zapis, czyli podajemy inicjał imienia, nazwisko, tytuł dzieła, miejsce, rok wydania względnie nazwę czasopisma, rocznik, itd. - na przykład patrz wyżej.

Odwołując się po raz drugi do pozycji cytowanej w poprzednim przypisie stosujemy skrótowy

zapis: ² *Ibidem*, s. 24.

(ibidem - łac. tamże, tam również).

Podając po raz drugi pozycję już raz cytowaną, lecz nie w poprzednim przypisie, stosujemy inny skrócony zapis:

¹² W. Kowalski, *op. cit.*, s. 23.

(*op. cit.* = opus citatum, łac. dzieło cytowane).

**Podając w przypisie kilka prac
jednego autora nie powtarzamy
podając kolejne dzieło jego nazwiska,
np. ¹ W. Kowalski, *Dawne obrazy
XXII-wieczne w zbiorach prywatnych*,
Wrocław 2743, s. 23; *idem*,
*Wrocławscy skini w fotografii z końca
XX wieku*, Wrocław 2751, nr kat. 12.
(*idem* – łac. ten sam)**

W wypadku, gdy w przypisach odwołujemy się po raz kolejny do kilku prac tego samego autora nie stosujemy skrótowego zapisu z op. cit. (prowadziłoby to do niejednoznaczności - nie wiadomo, do którego dzieła odsyłamy czytelnika), lecz po wymienieniu autora podajemy także początek tytułu dzieła, o które nam chodzi,

np. ¹⁵ W. Kowalski, *Dawne...*, s. 28.

¹⁹ W. Kowalski, *Wrocławscy...*, nr kat. 19.

**System oksfordzki polega na
stosowaniu skrótów
bibliograficznych cytowanych
prac, które są rozwinięte w
bibliografii na końcu pracy.**

Bibliografia

Andrzejewska 1962

B. Andrzejewska, *Biblioteka klasztoru OO. Franciszkanów w Kłodzku w świetle inwentarza z r. 1686*, praca magisterska napisana pod kierunkiem doc. dr. Karola Głombiowskiego, Wrocław 1962 (mps w Bibliotece Instytutu Bibliotekoznawstwa Uniwersytetu Wrocławskiego).

Auclair 1950

M. Auclair, *La Vie de Sainte Therese d'Avila*, Paris 1950.

Bajdor 1967

A. Bajdor, *Jan Henryk Kynast, malarz śląski II połowy XVIII wieku*, „Roczniki Sztuki Śląskiej”, 4 (1967), s. 221–224.

**Skróty bibliograficzne
tworzymy używając nazwiska
autora lub kluczowego słowa
w przypadku prac zbiorowych
oraz roku wydania danej
publikacji.**

Śląsk – perła 2006

Śląsk – perła w Koronie Czeskiej. Trzy okresy świetności w relacjach artystycznych Śląska i Czech, katalog wystawy, Akademia Rycerska, Legnica, 6 V–8 X 2006, Valdštejská jízdárna, Praga, 16 XI 2006–8 IV 2007, red. Andrzej Niedzielenko, Vít Vlnas, Praga 2006.

Škréta 2010

Karel Škréta 1610–1674. Doba a dílo, katalog wystawy, red. Lenka Stolárová, Vít Vlnas, Praha 2010.

Šperling 1966

Ivan Šperling, *Nové poznámky o Michaelu Willmannovi a Janu Kryštofu Liškovi*, [w:] *Staletá Praha*, oprac. Z. Buřival, Praha 1966, s. 170–172.

Gdy w przypisach odwołujemy się do danej pracy, to nie stosujemy pełnego zapisu bibliograficznego, jak w systemie opcitowym, lecz tylko skrót bibliograficzny z bibliografii.

Np. ¹⁵ Bajdor 1967, s. 28.

¹⁹ *Śląsk – perła* 2006, nr kat. 19.

Robimy tak konsekwentnie w całej pracy.

System przypisów opcitowy jest zalecany w stosunkowo krótkich pracach (do kilkudziesięciu stron). W większych opracowaniach o wiele praktyczniejszy jest system przypisów oksfordzki. Dotyczy to także prac licencjackich i magisterskich.